

**Ἐπὶ Σταδίων ἐκεῖ
πλάσις ἀθλητικῆ.**

Φ.—Κι εἶπα κι ἐγώ, βρέ Περικλῆ, στὸν προσφιλῆ τὸν Κρήτα:
τὸ Σταδίων τὸ πάλαιον και τοὺς ἀγῶνας κῦρτα.

Ἐδῶ Ρωμηῶν ἀθλητισμοί,
μεγάλια παρκετήματα,
ἐξάσεις, ἐνθουσιασμοί,
ζήτω, χειροκροτήματα.

Ἐδῶ ξεγάνονται πολλαὶ
κατὰ τοῦ γένους προσβολαί.
Ἐδῶ κυττάζει; ἀθλητάς,
ὅπου σαλεύουν θράγους,
τοῦ μέλλοντος ἐκδικητάς,
τοῦ μέλλοντος προμάχους.

Ἰδοὺ σωμάτων εὐσταλῶν
καὶ καλλιγράμμων κι εὐμελῶν
πλάσις ἀνδρωσιμῆν.

Ἐδῶ κινῶν εὐτόνοους μῆς,
ποῦ τοὺς θαυμάζουμε κι ἐμεῖς
κατενθουσιασμένοι.

Ἐλπὶς ἀνθρώπων, χαρά...
καὶ σὺ τὸ Σταδίων ἰδέ,
καὶ χειροκρότησε μοῦρα,
ποῦ τὰ γυμναζῶν Σουηθαί.

Τώρα ποῦτον τὸν καιρὸ
κι ἕνα κι ἄλλο μας μωρὸ
πρῶτος ἀθλητῆς σοῦ βγαίνει.

Εὐπλάστα παντοῦ κορμιὰ,
καὶ διάκρισις καμμιὰ
καὶ σὲ φύλα καὶ σὲ γένη.

Κρητικὲ συμπατριώτῃ,
μὲ τοὺς ἄλλους χειροκρότε,
τοῦτῃ τὴν καινούρια γέννα,
ὅπου συγκινεῖ κι ἐμένα.

Γενεὰς καλλιπαρείους
χειροκρότε; μετ' ἑμοῦ,
καὶ χοροὺς μας ἐγγωρίου,
ποῦ γινῆκαν τοῦ συμμοῦ.

Βλέπε χορευτὰς ἐξάλλους,
ποῦ τὰ πάτρια λατρεύουν...
μέσα στους χοροὺς τοὺς ἄλλους
κι Ἀρβανίτικο χορεύουν,
γιατὶ τώρα, καθὼς ἔρεις μέσα στὴν Ἀρβανιτῆ
Μκλισσόροι καὶ Μιρότῃαι ζαναπῆρῆν φωτῆα.

Νὰ μπροστά μας καὶ κορίτσι νέας πλάσεως ἀμματα...
πῶς προβαίνει εἰς τὸν στίβον μὲ τὰ τορνευτὰ των μέλη...
κῦρτα πῶς σχηματίζουν τὴν Ἑλληνικὴ σημαία,
ποῦ Προστάτιδες καὶ Τοῦρκοι μῆς τὴν ἔκαναν κουρέλι.

Κῦρτα πῶς μῆς χαιρετοῦν...
κάθε σύγχρονος φωστήρ
εὐφημεῖ τὰ τορνευτὰ.

Ἄνθη πάγκλα κρατοῦν,
κι ἕνας ἀνήνος ἀστὴρ
σχηματίζεται μ' αὐτὰ.

Νὰ τοῦ μέλλοντος μητέρες,
κοτσονάταις Μπουμπουλῆταις,
νὰ τοῦ μέλλοντος πατέρες
κι ὄχι Κεντρικῶν κηρήνες.

Θὰ μῆς καταπλήξῃ τώρα
κάθε νέα μας Σινύρα,
κάθε νέα Μπουμπουλῆνα.

Ψυχικὰ θὰ δείχνῃ κάλλη,
μῆτε κήπους στὸ κεφάλι
θὰ φορῆ γιὰ καπελίνα.

Νὰ κι ἀγῶρια μὲ πυγμῆν, νὰ κι ἀθλητικὰ κορίτσια,
νὰ καὶ γέροι καὶ γρηαί,
ποῦ χωρὶς Ἀποκρηταί
ἀπὸ ζήλεια λαχταροῦν νῆβγουνε στὰ τρυφερίτσια.

Μέσα σὲ Σταδίων στίβους
κῦρτα στίβαρους ἐρήθους,
ἐγκωμῆσες πρὸς τοῦτοῖς καὶ μικρὰ μὲ φουσανεῖλαις,
ποῦναι τζόγραι, ποῦναι τρέλλαις.

Δὲν τὰ τρῶει σὺν καὶ πρῶτα τοῦ Σηλοῖου τὸ σαράκι...
κῦρταξε τι κάλλος ποῦχει
στὸ μικρὸ των ποδαράκι
τὸ προγονικὸ ταμποῦχι.

Καρὰ στους ὅπου τᾶχουμε, κι ὅσο τὰ βλέπω τώρα
νὰ μῆς χορεύουν τὸ σωρτῶ,
τόσο σὺν ἠπῆτον σκιρτῶ
μὲ των Ρωμηῶν τὰ ἠπῆτα τὰ φουσανελοφόρα.

Τὴν Ἑλλάδα τὴν μητέρα
τὴν κυττάζω πέρα πέρα
πῆδηκτῆ φουσανελοῦ.

Τὴν δοξάζουν ρωμαλεοὶ
καὶ κανένας πᾶς δὲν λέει
πῶς χρωστᾶ στὴ Μιχαλοῦ.

Σῦρε νὰ πᾶς στους Κρητικούς τὸ τειδες, Ἀνωάκη,
στὴς δόξης τὸ κονάκι.

Ἰπές τους πῶς καὶ τὸ Σταδίων ἐλπιδῶν εἶναι φάρος
κι ἄς στρέφουνε στους ἀγῶνας τοῦ ἑλπίδα καὶ μὲ θάρρος.

Κι ἐμεῖς πρὸς τὰς κερχιδας τοῦ γοργὸν τὸ βήμα τρέπομεν
καὶ μακαρίως γάσκοντες κοτίνοὺς νίκης δρέπομεν,
κι ἔλοι μὲ νέον φρόνημα καὶ πληθρὸς νέου θάρρους
προσβλέπομεν ἀπτόητοι τοὺς ξένους ἀσκαθάρους.

Ὅταν μὲ μῆρα θ' ἀνθρώπου τοῦτ' οἱ φουσανελαδες
τότε κι ἐμεῖς θὰ ἴπομε πᾶς δὲν κἀθ' ἔχθροῦ τῆ μητῆ,
τότε παιδῶν θ' ἀνηγῶν βρατεινὰι κοιλιάδες,
καὶ τότε, Κρητικὲ, θὰ ἴθῃς πῶς πέραται κι ἡ Κρήτη.